

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 4 PŽ-1271/2020-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja RAIFFEISEN LEASING d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 43, OIB 75346450537, kojeg zastupaju punomoćnici Davor Eterović i Mislav Šarac iz Odvjetničkog društva Eterović i Šarac, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika BANKO d.o.o. u stečaju, Split, Dubrovačka 19, OIB 65237440797, radi predaje u posjed, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1478/2015 od 8. veljače 2017., ispravljenoj rješenjem toga suda poslovni broj P-1478/2015 od 20. ožujka 2017., u sjednici vijeća održanoj 24. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1478/2015 od 8. veljače 2017. u točki I. i dijelu točke II. izreke kojim je naloženo tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 104.875,00 kn sa zateznim kamatama od 8. veljače 2017. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1478/2015 od 8. veljače 2017. u preostalom dijelu točke II. izreke, i sudi:

Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za plaćanje zateznih kamata na troškove postupka u iznosu od 104.875,00 kn (stočetirtisućeosamstosedamdesetpet kuna) preko stope propisane za ostale odnose.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 36.250,00 kn.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1478/2015 od 8. veljače 2017. u točki I. izreke naloženo je tuženiku da vrati tužitelju opremu pobliže navedenu u izreci presude. Točkom II. izreke presude naloženo je tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 104.875,00 kn sa zateznim kamatama od 8. veljače 2017. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora. Točkom III. izreke presude odbijen je

tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 63.875,00 kn sa zateznim kamatama.

Rješenjem donesenim pod istim poslovnim brojem navedena presuda je ispravljena tako da je u izreci, stavak I., točka treća te u obrazloženju, prvi odlomak, red peti i šesti, umjesto: „Okuma CNS tokarski stroj Genos L300M, serijski broj: PA 193, sa svom dodatnom opremom“ naznačeno „Okuma CNC tokarski stroj Genos L300M, serijski broj: PA 193, sa svom dodatnom opremom“. To rješenje potvrđeno je rješenjem ovoga suda poslovni broj Pž-1271/2020-2 od 24. ožujka 2021.

Tuženik je podnio žalbu protiv presude, pobijajući je u dijelu u kojem nije uspio u sporu, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi navodi da je sud trebao prihvatiti tuženikov prigovor i vrijednost predmeta spora odrediti u visini od 501.000,00 kn, budući da je predmet spora predaja stvari u posjed, kao i da je pogrešno zaključio da je mjesno nadležan. Dalje navodi da nije sporno da tužitelj ima izlučno pravo u odnosu na predmetne strojeve, ali smatra da ti strojevi po svojoj prirodi ne dopuštaju odvajanje odnosno riječ je o stvarima koje su izgubile svoju samostalnost, jer bi njihovim odvajanjem došlo do uništenja cijelog postrojenja. Ukazuje na to da sud nema stručnih znanja za utvrđenje činjenice je li odvajanje predmetnih strojeva moguće, zbog čega smatra da su učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 250. i 221. st. 4. u vezi s odredbom čl. 354. st. 1. Zakona o parničnom postupku. Ističe da je tuženiku naloženo da tužitelju vrati stroj koji nije u njegovom posjedu (Okuma CNC tokarski stroj serije Genos-Model L200 E-m, serijski broj ME 776), već da je riječ o stroju koji nosi drugi serijski broj (ME 775), kao i da je tuženiku naloženo da vrati stroj Okuma CNS tokarski stroj serije Genos, serijski broj PA193, iako je riječ o stroju Okuma CNC tokarski stroj serije Genos, serijski broj PA193. Smatra da je tužbeni zahtjev neodređen i neprovediv, jer je njime tražena predaja „sve dodatne opreme“, iako je nejasno na što se ta oprema odnosi, kao i da je sud pogrešno primijenio pravilo o teretu dokaza, jer je teret dokaza da tuženik nije platio dvije uzastopne rate leasinga na tužitelju. Konačno, smatra da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo u odnosu na zatezne kamate na troškove postupka. Predlaže da ovaj žalbeni preinači presudu u pobijanom dijelu, podredno, da je ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Tužitelj je podnio odgovor na žalbu u kojem navodi da je sud pravilno utvrdio vrijednost predmeta spora i da je mjesno nadležan za postupanje u ovoj pravnoj stvari. Nadalje, smatra da je sud pravilno zaključio da su strojevi odvojivi od podloge na kojoj se nalaze odnosno da nisu neodvojivo povezani s pogonom, dok je iz zapisnika o preuzimanju vidljivo koji strojevi su predani tuženiku. Predlaže da ovaj žalbeni sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu te ujedno traži naknadu troškova postupka u iznosu od 36.250,00 kn.

Žalba je djelomično osnovana.

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredaba čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz

odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Predmet spora je predaja u posjed strojeva (opreme), koji su tuženiku predani na korištenje po osnovi ugovora o financijskom leasingu broj 35859/10, 35857/10, 44641/10, 44644/14 i 44643/14, a koje tuženik koristi za obavljanje svoje djelatnosti.

S obzirom na to da je mjesna nadležnost prvostupanjskog suda ugovorena čl. 16. općih uvjeta ugovora o financijskom leasingu, koji su sastavni dio navedenih ugovora o financijskom leasingu, dok se odredbe čl. 63. i čl. 63.a ZPP-a ne primjenjuju u slučajevima kada je nad strankom u tijeku predstečajni postupak, prvostupanjski sud je odbio tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti kao neosnovan.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je tužitelj 19. svibnja 2015., na temelju čl. 9. općih uvjeta ugovora o financijskom leasingu, raskinuo ugovore o financijskom leasingu i pozvao tuženika da podmiri dospjele tražbine, odnosno preda objekte leasinga slobodne od osoba i stvari. Budući da tuženik nije osporio tužiteljeve navode da nije platio dvije uzastopne rate leasinga, prvostupanjski sud je zaključio da su ispunjene pretpostavke iz čl. 9. i 10. općih uvjeta ugovora o financijskom leasingu, odnosno iz čl. 45 st. 1. i 3. Zakona o leasingu („Narodne novine“ broj 135/06) i čl. 59. st. 1. i 3. Zakona o leasingu („Narodne novine“ broj 141/13) za raskid navedenih ugovora i vraćanje objekata leasinga tužitelju. Nadalje, tuženik je u tablici obveza prema izlučnim vjerovnicima, sastavljenoj u predstečajnom postupku, naveo obvezu prema tužitelju u odnosu na strojeve kao predmet izlučnog prava, dok je ugovore o financijskom leasingu naveo kao osnovu izlučnog prava, čime je, prema stajalištu prvostupanjskog suda, priznao tužitelju pravo na izdvajanje navedenih strojeva u skladu s odredom čl. 55. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“ broj: 108/12, 144/12, 81/13 i 112/13). Konačno, pregledom dostavljenih fotografija prvostupanjski sud je utvrdio da je riječ o strojevima koji se mogu fizički odvojiti od ostatka postrojenja, pa je prihvatio tužbeni zahtjev kao osnovan.

Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da je mjesno nadležan za postupanje u ovoj pravnoj stvari, budući da se odredbe čl. 63. i 63.a ZPP-a, kojima je propisana nadležnost za sporove u ovršnom i stečajnom postupku, ne primjenjuju kada je nad tuženikom pokrenut postupak sklapanja predstečajne nagodbe. Stečajni postupak nad tuženikom otvoren je tek nakon donošenja prvostupanjske presude. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 3. ZPP-a, kako to pogrešno smatra žalitelj.

Nadalje, prvostupanjski sud je, uzimajući u obzir nalaz i mišljenje vještaka koje je tužitelj dostavio, a kojima je utvrđena vrijednost strojeva u iznosu od 398.000,00 EUR te kunksu protuvrijednost toga iznosa na dan podnošenja tužbe, pravilno zaključio da vrijednost predmeta spora od 2.523.800,85 kn nije naznačena suviše visoko, pa da bi je trebalo odrediti u nižem iznosu, kako je to predviđeno odredbom čl. 40. st. 3. ZPP-a. Na pravilnost toga zaključka ne utječe okolnost da je predmet tužbenog zahtjeva predaja stvari u posjed.

Također, prvostupanjski sud je, na temelju uvida u dostavljene fotografije, pravilno zaključio da predmetni strojevi ugradnjom u tuženikovo postrojenje nisu izgubili svoju samostalnost, niti bi njihovim odvajanjem došlo do uništenja cijelog postrojenja. S obzirom

na to da za utvrđivanje te činjenice nisu bila potrebna posebna stručna znanja, nije učinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 250. i 221. st. 4. u vezi s odredbom čl. 354. st. 1. ZPP-a.

Nisu osnovani ni žalbeni navodi da je tuženiku naloženo da tužitelju vrati stroj koji nije u njegovom posjedu naziva Okuma CNC tokarski stroj serije Genos-Model L200 E-m, serijski broj ME 776 (već da je riječ o stroju koji nosi drugi serijski broj ME 775). Naime, iz zapisnika o preuzimanju po osnovi ugovora o financijskom leasingu broj 44643/14 (list spisa 52.), koji su potpisale obje stranke i dobavljač, proizlazi da je tuženiku u posjed predan upravo stroj čiji serijski broj je ME 776. Isto tako, okolnost da je tuženiku naloženo da vrati stroj pod nazivom Okuma CNS tokarski stroj serije Genos, serijski broj PA193, što je kasnije ispravljeno rješenjem, koje je postalo pravomoćno, tako da je ispravno naznačeno da je riječ o stroju Okuma CNC tokarski stroj serije Genos, serijski broj PA193, ne utječe na zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Tužbeni zahtjev nije neodređen ni neodrediv zato što je njime tražena predaja strojeva s dodatnom opremom koja nije određeno navedena. Naime, predmetni strojevi su stvari koje su sastavljene od dijelova, koji mogu biti nesamostalni (bitni, neodvojivi dijelovi) i samostalni (odvojivi). Iz odredbe čl. 1. dostavljenih ugovora o financijskom leasingu broj 44643/14 (list spisa 41.-45.), 44641/14 (list spisa 59.-63.), 44644/145 (list spisa 77.-81.), 35859/10 (list spisa 95.-96.) i 35857/10 (list spisa 109.-110.) proizlazi da je dodatna oprema ugrađena u same strojeve i da je njihov sastavni dio, odnosno da nije bila riječ o zasebnim objektima kupoprodaje. Prema tome, predmet tužbenog zahtjeva je predaja jedne sastavljene stvari, a ne više odvojenih stvari, zbog čega tužbeni zahtjev nije neodređen ni neodrediv zato što je tužitelj naznačio da traži predaju strojeva (koje je navođenjem odgovarajućih oznaka opisao tako da se razlikuju od drugih stvari) sa svom dodatnom opremom, koja nije pobliže identificirana. Tužitelj, naime, nije bio dužan u tužbenom zahtjevu naznačiti sve dijelove (nesamostalne i samostalne) stvari od kojih je ona sastavljena, s time da se za samostalne (odvojive) dijelove predmnijeva da na njima postoje ista ona prava kao i na cijeloj stvari, osim ako na takvom dijelu postoji na posebnom pravnom temelju neko pravo u korist neke druge osobe (čl. 6. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, „Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14). U konkretnom slučaju tuženik ni ne tvrdi da takva posebna prava postoje.

Prvostupanjski sud je pravilno zaključio da tuženik nije platio dvije uzastopne rate leasinga, budući da postojanje te činjenice tuženik nije osporio tijekom postupka. Tužitelj je dostavio podatke o stanju otvorenih tražbina (list spisa 12.-13.) iz kojih proizlazi postojanje navedene činjenice, a teret dokaza suprotnog je, u skladu s odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a, na tuženiku koji nije dostavio odgovarajuće potvrde o plaćanju kojima bi dokazao da je ispunio obveze iz sklopljenih ugovora o leasingu.

Konačno, donošenjem pobijane presude nije učinjena neka od ostalih bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti.

Iz toga slijedi da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, a na tako utvrđene činjenice prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo sadržano u odredbama

čl. 45. st. 1. i 3. Zakona o leasingu („Narodne novine“ broj 135/06) i čl. 59. st. 1. i 3. Zakona o leasingu („Narodne novine“ broj 141/13).

Međutim, materijalno pravo je pogrešno primijenjeno u pogledu sporedne tražbine kamata na troškove postupka. Ovaj sud prihvaća stajalište prvostupanjskog suda da u pogledu zateznih kamata sporedna tražbina troškova postupka prati glavni zahtjev, ali u konkretnom slučaju glavni zahtjev ne odnosi se na ispunjenje obveze iz trgovačkog ugovora, već na vraćanje stvari po osnovi raskinutog ugovora, zbog čega tužitelj ima pravo na zatezne kamate po stopi propisanoj za ostale odnose, koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena (čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/15, 78/15 i 29/18).

U preostalom dijelu odluka o troškovima postupka pravilna je i zakonita (čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a).

Tuženik nema pravo na naknadu troškova žalbenog postupka, budući da je u sporu uspio samo u pogledu sporedne tražbine zateznih kamata na troškove postupka.

Slijedom navedenog, valjalo je, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točki I. i u dijelu točke II. izreke kojim je naloženo tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 104.875,00 kn sa zateznim kamatama od 8. veljače 2017. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose, a na temelju odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a, preinačiti u preostalom dijelu točke II. izreke, tako da je odbijen tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da sud naloži tuženiku da mu na troškove parničnog postupka plati zatezne kamate preko stope propisane za ostale odnose.

Troškovi odgovora na žalbu nisu bili potrebni za vođenje parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, pa je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Zagreb, 24. ožujka 2021.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: eb2f9-10ef8

Kontrolni broj: 0ee9e-2278e-041e6

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.